

Mladi junaki.

8. Postna zapoved.

rancoski pisatelj Segur nam je sporočil ta-le dogodek:

Dvanajstleten deček se je pripravljaj za prvo sv.obhajilo. Njegovi starši niso bili sicer brezbožni, pač pa so bili mlačni in zanikarni v izpolnjevanju verskih dolžnosti, niso posvečevali nedelje in se niso zmenili za postno zapoved sv. Cerkve.

Otrok se je učil v katekizmu, da je vsak kristjan dolžan izpolnjevati to zapoved, ako ni oproščen. Sklenil je, da ne bo nikdar ravnal zoper to zapoved.

Nastopni petek pridejo, kakor navadno, le mesne jedi na mizo. Ponudijo tudi njemu; pa mirno se zahvali in noče vzeti.

»Ali si bolan?« ga vpraša mati.

»Ne, mama, nisem.«

»Ali mar nisi lačen?«

»Pač, sem.«

»Pa zakaj nočeš nič jesti?«

»Zato, ker je prepovedano.«

»Kako, prepovedano?«

»Da, mama. Danes je petek, in če kdo ni bolan, mora v petek postne jedi uživati. Cerkev to zapoveduje.«

Oče postane nevoljen. »Kaj tu čvekaš?« mu zapreti. »Jej, kar se ti da, ali pa pojdi gor v svojo sobo!«

Otrok vstane, ne da bi kaj godrnjal ali kazal kako nevoljo; uboga in zapusti obednico.

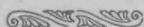
Vendar pa mu je hotela usmiljena mati skrivaj dati jesti ter mu zopet očitala njegovo smešno trmo. Toda otrok noče nič vzeti.

»Ne, mama,« reče mirno, »očetu nočem biti nepokoren. To ni bila trma ali svojeglavnost, da nisem hotel jesti mesa, marveč zato ga nisem hotel, ker je prepovedano. Oče so ukazali, da ne smem nič jesti, in to lahko izpolnim.«

Do solz je mater ganila srčnost in tenkovest-

nost otrokova; takoj gre in pove možu, kaj se je ravno kar zgodilo. Tudi njega pretrese in čudeč se sinčkovemu pogumu vzklikne: »Zares, to je otrok, ki je več vreden kot midva! Kako plemenito srce.« In takoj hiti k sinku, ga objame in mu obljubi, da bodo odslej izpolnjevali postno zapoved, kar se je tudi res zgodilo.

In kako srečnega se je čutil ta junaški otrok, ko je dan prvega sv. obhajila videl tudi svoje starše pri mizi Gospodovi.

Golobica je zagrulila . . .

Prešerno pomladnje solnce je kukalo v lepo opravljeno sobo, in bolni Anici je zadehtelo po zlati pomladi. Kri ji je stopila v glavo in lica so ji nalahno zardela . . . Morda prinese cvetoča vesna tudi njej radost in veselje in — zdravje . . .

Upanje se je porajalo v deklici. Oprla se je z belimi ročicami ob blazino in poizkusila je sedeti na postelji. Toda odprla so se natihem vrata in skrbna mamica je po prstih stopila v sobo.

»Anica, leži, da se ne prehladiš!«

In deklica je zopet nagnila glavo na blazine. Kri ji je tedaj izginila z obraza, lica so pobledela in belela kakor kararski marmor. Dihnila je globoko, pa ni bilo potrebne sape. »Mamica!«

»Počij, Anica . . . Zdravnik je strogo zapovedal.«

»Saj me ne boli tako zelo . . . Samo eno željo, mamica!«

»Ubogaj, srček!«

In deklica je utihnila. Mamica je pa šla po stol k mizi in prisedla k postelji. Vse je bilo žalostno, tiho, kakor da je umrla pomlad, kakor da ne sveti več zlato solnce skozi okno. Samo lepa bela ura na steni je tiktakala mirno in svečano. In lepe svetniške podobe v umetniških okvirih so zrle otožno po sobi. Pomladnje solnce je pa še vedno gledalo prešerno skozi okno in se smejalo . . . smejalo . . .